

De Erfarne: Inga fra Thyholm (afsnit 3 af 6)

Om podcasten

Link til [podcasten De Erfarne](#)

I første sæson af "De Erfarne" (afsnit 1 til 6) fortæller seks vidt forskellige mennesker om deres tanker, drømme og håb for de sidste år af deres arbejdsliv og overgangen til pensionisttilværelsen. Lyt med og bliv klogere på seniorordninger, arbejdsglæde, trivsel, pension, senkarriere og seniorarbejdsliv.

"Når man er i sorg, så er det godt, at have noget at give sig til".

I dette afsnit af De Erfarne skal du møde Inga, som bor i Hvidbjerg. Her har hun også arbejdet hele sit liv, indtil hun gik på pension sammen med sin mand. Desværre mistede Inga sin mand ikke længe efter, de lige havde vænnet sig til pensionisttilværelsen – og hvad gør man så? I Ingas tilfælde kom hjælpen fra hendes tidligere arbejdsplads. De tilbød hende at komme tilbage for en stund. Den oplevelse har gjort Inga sikker på, at det med at holde fast i sine medarbejdere, også efter pensionen, kommer alle til gode. Langt flere burde have mere fleksible overgange – for når man har arbejdet hele livet, er det altså svært pludselig at stoppe fra den ene dag til den anden.

"De Erfarne" er produceret i forbindelse med projektet Seniorpraksis ved Center for Humanistisk Sundhedsforskning af Marie Gorm Larsen med hjælp fra Louise Folker, Line Steen Bygballe og Aske Juul Lassen. Podcasten er støttet af Velliv Foreningen.

Hvis du har ris, ros eller kommentarer til podcasten, så kontakt endelig Marie Larsen, tlf. 24 89 70 07 eller på mail mgl@hum.ku.dk

Læs mere om forskningsprojektet på [projekthjemmesiden](#).

Indholdet af podcasten

Inga: Og så ringede de nede fra banken, da der var gået nogle uger. Om jeg havde lyst til at komme på arbejde igen. Og er der noget, man har godt af, når man er i sorg, så er det at have noget at give sig til!

(Baggrundsstøj fra bilen og ankomst hos Inga)

Marie: Perfekt.

Inga: Det er så min gamle arbejdsplads.

Marie: Nå, det er lige der?

Inga: Ja.

Marie: Ah okay.

Inga: Så det er jo ikke et stort sted, men altså.

Marie: Nej-nej.

Inga: Et skønt sted! Det her det er min lille matrikel.

Marie: Ja.

Inga: Velkommen til!

Marie: Tak skal du have.

Marie (voice-over): Du lytter til De Erfarne - en podcastserie i seks afsnit, hvor seks vidt forskellige mennesker fortæller om den sidste del af deres arbejdsliv. I det her afsnit af De Erfarne skal du møde Inga. Hun har inviteret mig hjem i villakvarteret i den lille landsby på Thyholm, hvor hun har boet og arbejdet næsten hele sit liv. Mens vi drikker kaffe og spiser ostemadder, fortæller hun mig om, hvordan hendes pensionisttilværelse slet, slet ikke blev, som hun havde forestillet sig. Heldigvis var hjælpen ikke så langt væk.

Inga: Jeg hedder Inga Knudsen, og jeg er født i 1951 her på Thyholm og ud af en børneflokk på seks. Jeg er nummer to. Og, ja, jeg har nok haft en lidt anderledes barndom end mange har, fordi jeg mistede min far, da jeg var 11 år. Og jeg havde fire små søskende, den yngste var et år. Så der

bliver man sådan lidt tidlig voksen. Så jeg flyttede faktisk hjemmefra, da jeg var en 15-16 år og kom i lære på et landboforeningskontor oppe i Hurup. Og det der med tal, det har altid ligget til mig. Og det var jeg rigtig glad ved. Så blev jeg gift i '70, og vi fik et - vores ældste barn i '72. Og så blev jeg tilbudt en stilling hernede i Hvidbjerg Bank. Så der startede jeg 1. maj '72. Og på arbejdet, der havde jeg arbejdet meget med administration. Og så havde banken en masse - en hel del med erhvervskunderne... Nu var det jo en mindre bank, jeg havde været ansat i, så vi havde ca. en 100-150 erhvervskunder, hvor jeg kørte deres lønninger. Og så har jeg haft også administrationen af alle pensionsordninger. Jeg har faktisk altid haft den arbejdstid, som jeg har ønsket. Det er jo et guldkorn at have sådan en arbejdsplads, at kunne få det, som jeg ville. Jamen, det der med at jeg gerne ville være hjemme, det har nok også til baggrund i at - ja, den opvækst, jeg selv har fået. At det skulle mine børn - at jeg skulle være ved dem. Og så var min mand også selvstændig, så jeg førte hans regnskaber og sådan noget. Så det var ikke bare lige de timer, jeg var dernede. Jamen så kom de der børn, vi har tre børn. Og så blev der efterhånden sådan lavet lidt om i arbejdstiderne på arbejdet, men jeg havde - jeg har altid kun haft deltids. Og så de sidste mange år, der arbejdede jeg så fire hele dage og havde fri hele torsdag. Men så, dengang det begyndte sådan at nærme sig de... Det var nok, da jeg var ca. 50 eller sådan noget, 55 måske, det kan jeg ikke helt nøjagtig huske, så fik jeg en halv dag mere fri, fordi det syntes vi, at det var dejligt at forberede lidt pensionisttilværelse.

(Baggrundsstøj fra stuen hjemme hos Inga)

Inga: Jeg har nok nogle meninger, men jeg er ikke altid så god til at få dem udtrykt og sådan noget, men det har jeg sagt til dig... (Der grines) Jeg er sådan nok mere den type, der sådan gemmer mig lidt, ikke også...

Inga: Jeg holdte jo pension - gik på pension 1. maj '16. Og der havde min mand været på pension i nogle år. Så sker der så det, at min mand han dør bare lige pludseligt i januar. Det vil sige ni måneder efter. Uden overhovedet nogen varsel. Han var bare død en morgen. Og den yngste, hun hedder Sofie, hun blev hjemme hele ugen. Hun var for øvrigt gravid. Og vi gik jo forskellige ture, hun havde en lille pige på halvandet år dengang og skulle have nummer to barn. Og så gik vi også en tur om onsdagen, og jeg kan tydeligt huske det, så sagde jeg til Sofie: "Vi går lige ind i banken". Og jeg tænkte... Jeg tænkte, at... At dem kender jeg så godt, og selvfølgelig var det svært at gå derind, men at mærke den omsorg at komme ind til så mange mennesker og bare få kram, ikke også? Og de var jo også kede af det. For de kendte jo også Hans. Det hed min mand. Og det har jeg så sidenhen hørt fra dem, at de synes, det var så flot, at jeg kom derind så hurtigt, fordi de kunne jo også bare have tænkt: "Nej, jeg har ikke set hende i dag, fordi jeg kan simpelthen ikke, jeg kan ikke gå op til hende, vel". Men det gjorde de ikke, de gik allesammen op. Og de siger jo også noget om alle, ikke også? Fordi det er jo så nemt bare lige "ej, men jeg har så travlt her i dag", ikke også. "Jeg går i hvert fald ikke op til hende, fordi hun er så ked af det". Og mange af dem kom også op i kirken den dag, han blev begravet. Og det er jeg også dybt taknemmelig over, for det var en

lørdag, vi valgte, at han skulle begraves. At de bruger frihed på at køre flere hundrede kilometer på at komme op til min mand, for han var jo trods alt ikke ansat, og jeg var jo gået på pension. At de så møder op, jamen jeg synes, det var så sødt af dem!

Inga: Og så ringede de nede fra banken, da der var gået nogle uger. Jeg kan ikke huske, om det var en måned eller sådan tre-fire uger. Der havde ingen snak været om det, at... Anni hun ringede bare en dag, om jeg havde lyst til at komme på arbejde igen. For de havde nogle arbejdsopgaver, og så skulle jeg faktisk sidde med hvidvaskning. Og så sagde jeg - så svarede jeg bare, at det skulle jeg lige tænke på, fordi jeg vidste ikke rigtig, hvordan jeg havde det. Og det vidste jeg ikke! Jamen, jeg kunne få det, som jeg ville. Jeg kunne komme og gå, som jeg ville. Og var der en dag, jeg ikke syntes, at jeg kunne, så kunne jeg bare blive væk. Så jeg tænkte: Det gør du, Inga. Du kender alle de mennesker dernede, og er der noget, man har godt af, når man er i sorg, så er det at have noget at give sig til. Og det viste jo også, at det er nogle mennesker, der har - der følte noget for sine medarbejdere, ikke også. Selvfølgelig ved jeg jo godt, at det også var, fordi de ville have min arbejdskraft... Men det tog jeg imod. Så det gjorde jeg i halvandet år. Og så on-off sådan lidt siden. I år har jeg slet ikke været der, men jeg var der lidt i '19. Jeg har faktisk aldrig sagt nej, tror jeg ikke. Selvfølgelig var - det skulle lige passe ind i min kalender, men altså, ja.

Marie: Ja-ja. Og hvad så nu - så stoppede de ligeså stille med at ringe, eller?

Inga: Ja, nu er det stoppet, ja.

Marie: Ved du hvorfor, eller er det også dig selv, der har sagt - ?

Inga: Nej, men det er jo naturligt nok, altså. Alt skal jo også have en afslutning, altså. Ja.

Marie: Savner du det?

Inga: Det kan jeg godt gøre nogle gange, ja. Men ikke så meget, som jeg har gjort. Nej. Nej, det synes jeg, det har været en rigtig fin ting for dem at vise mig, at de kunne bruge mig igen. Det har jeg været enormt glad ved. Og det glæder mig endnu! Fordi de kunne ikke vide, hvad jeg kunne udføre. Fordi når man vælter fra det ene sekund til det andet, ikke også? Men det var så dejligt. Og det kunne jeg godt unde, at der var flere, der oplevede, altså når de er i den situation. Det kunne jeg. Det er jo en tryghed at kunne komme ned og være sammen med dem, især i mit tilfælde, ikke også. Men det tror jeg faktisk - selvom man ikke har oplevet det, jeg har oplevet, så tror jeg, det betyder rigtig meget for mange, at man kan fortsætte i de vante rammer et stykke tid, hvor man nedtrapper. Fordi så friheden, så kommer den også langsomt ind: "Nåja, jeg kan jo også gøre noget andet", ikke også? Frem for: Så er der lukket! Så er porten lukket, ikke også, så skal I selv

finde ud af hver eneste dag at stå op til - det tror jeg, der er mange, der har svært ved. Eller det er der. Det ved jeg, der er. Men hvis man prøver langsomt at trappe ned, det tror jeg er rigtig godt for mange. Og arbejdspladsen kan jo også bruge det. Om det så skal være gradvist, det skal jeg ikke - det er nok også forskelligt fra person til person, ikke også. Men jeg tror, der er mange - mange flere end vi regner med, der vil have glæde af det. Det tror jeg. Det er jo et nyt liv, og mange i vores alder har jo arbejdet, siden vi var 17-18 år, ikke også? Det er mange år, vi har arbejdet! Det gør I også, det er slet ikke det, men det er mange år, man har arbejdet fuldtids og måske mere. Og så 1. november, der er det slut. Hvad så? Du skal vænne dig til at have så meget tid!

(Baggrundsstøj fra stuen med kaffekopper og ostemadder)

Marie: Jeg kunne altså godt lige spise lidt mere.

Inga: Ja, endelig, tag da, uha. Bare tag!

Inga: Hvidbjerg Bank har en ordning med - det er noget Jens har indført - at tale med alle omkring 55 om, hvad man har i tankerne. Også for at få planlagt bankens... Altså, de skal jo også - det kan jo ikke hjælpe, at vi kommer og siger 1. maj: "Jamen, nu holder jeg faktisk 1. august". Altså de planlægger jo også alle ting. Så banken de har en samtale med alle kommende seniorer. Og det havde jeg så også, der var jeg så også ved at være - jeg tror, jeg var oppe i 60'erne, først i 60'erne. Og der sagde jeg også, at jeg holdt i hvert fald senest, når jeg blev 65. Og det gjorde jeg så også. Jamen, det havde vi såmænd ikke så meget snak om, altså. Jeg sagde, at jeg gerne ville holde, og så ville de selvfølgelig gerne have én oplært i det, for eksempel, pension, jeg sad med. Så da vi nærmer os - jeg blev 64 - så blev der så udpeget en, som jeg så skulle prøve at oplære. Og hvor vi så sad sammen. Så efter jeg gik på pension, så hende der overtog det, hun samlede nogle spørgsmål til, når jeg kom ind. Nu... Så når jeg også bor så tæt på, så var jeg jo jævnligt inde, ikke også, og så... Jamen så fik vi jo bygget det sammen til sidst, ikke også? Så det var fint. Jamen at gå på pension. Jeg havde nok sådan - det var ikke noget, jeg sådan gik og tænkte meget over, sådan. Jeg havde ingen hastværk med at holde, jeg var jo glad ved det og jeg trivedes med at... Jeg har ikke haft det som nogle kollegaer: At når de først har bestemt, at "nu skal jeg holde til 1. maj 2021, og så har jeg sådan et centimetermål, jeg klipper af hver dag, fordi nu glæder jeg mig simpelthen helt vildt, ikke også". Sådan har jeg aldrig haft det. Jeg var altid glad ved mit job, og har aldrig været ked af at gå på job. Men selvfølgelig har det også en... Et stop. Der er jo også et liv, selvom man ikke er på arbejde, ikke også? Og det... Det glædede jeg mig da også til, altså. Selvom jeg var glad ved mit job, så er friheden jo også en god ting, ikke også. Og man skal jo ikke arbejde altid. Så selvfølgelig ville jeg da holde. Og det valgte jeg så på et tidspunkt, at det skulle jeg, når jeg blev 65. Og så glædede jeg mig bare til det. Og at vi skulle have det godt. Og det havde vi også. Og sådan skal det også gerne være, og jeg havde også bygget nogle fritidsting ind. Jeg kan godt lide at strikke, og så havde jeg fundet den hobby - det er der mange yngre mennesker, der i hvert fald

synes, er fuldstændig gak - slægtsforskning. Og det er noget, der kan tage tid. Meget tid. Så det havde jeg også tænkt, at det kunne jeg - det glæder jeg mig også til at komme til at bore lidt mere i, fordi det har man ikke så meget tid til, når man er på arbejde.

(Baggrundsstøj fra haven)

Inga: Haven, det var jo sådan set min mands projekt. Så det er lige pludselig blevet mig.

Marie: Hov, har vi regnvejr?

Inga: Jeg kan sige dig, sådan noget som at tanke bil, det havde jeg aldrig prøvet. Og jeg havde heller aldrig klippet hæk eller nogen ting, men det gør jeg selv det hele. Men må jo lære! Ja...

Inga: Nu gik jeg på pension 1. maj. Og det var jo en fantastisk forsommer og et fantastisk efterår, hvis du kan huske '16. Det var jo sommer helt til 1. november, altså det kunne jo ikke være mere luksuriøst. Og da det først begyndte at blive koldt, så rejste vi på ferie. Jamen, altså det var jo luksus. At det så... fik ende så brat, det blev min skæbne. I bakspejlet kan jeg selvfølgelig godt se, at jeg burde have holdt noget før, når det gik som det gik. Men... Det er der jo ingen mennesker, der kan lave om. Der er mange, der siger til mig... I min situation, når man er alene, ikke også? Selvfølgelig er det ikke sjovt at komme ud at opleve noget, når jeg er alene. Og det har jeg bestemt heller ikke syntes. Men efterhånden siger jeg til mig selv: "Inga, du skal ikke bare sidde her og blive gammel. Verden er åben!". Nu ved jeg godt, at vi må ingenting lige nu. Men det skal nok komme igen. Måske ikke lige nu i efteråret, men... Danmark er jo også dejligt. Jeg har lige været i Blokhus helt alene. Og på torsdag der rejser jeg til København alene og har booket et hotel. Der er nogle, der siger: "Jamen hvordan i alverden kan du komme i tanker om at rejse alene til København?" Det har jeg - jeg vil ikke bare sidde her og blive gammel! Selvfølgelig ville jeg da gerne, at Hans han var med. Men det - det kan jeg ikke lave om på, han er her ikke mere. Jeg kan ikke lave om på det. Men mit liv skal leves! Det er ikke vildt. Jeg vil bare ind og se noget i København, altså. Og det kunne være andre ting. Jeg vil også gerne til Ribe, og... Det er også noget med, at man har lyst til at se noget, opleve noget. Man skal ikke bare sidde hjemme og trille fingre og have ondt af sig selv... Sådan er jeg bare indstillet. Der skal nok komme den dag, jeg ikke kan. Og måske ikke har lyst, det ved jeg ikke. Men det håber jeg ikke, er lige nu. Jeg har ikke været bekymret om, at der er en elastik - nu er det slut. Jeg tænker heller ikke, at jeg skal opleve en forfærdelig masse nu her - jo, det skal jeg. Men jeg er ikke bekymret over, at det er slut i morgen. Jeg ved godt, at det kan være det. Men du skal ikke leve sådan, at det er det - synes jeg ikke. Fordi så kan du ikke have det godt. Man skal have mest muligt ud af det, så længe vi er her. Ja.

(Baggrundsstøj fra gåtur i haven)



Marie: Ej, det er sgu da også en flot have, han har -

Inga: Nu har jeg så lavet lidt om sådan, fordi man er nødt til at indrette sig som man kan.

Marie: Ja.

Inga: Og man - nu for eksempel det dér, der kunne han godt lide at have en masse blomster, men der - de hedder hosta, dem har jeg så plantet, fordi de passer sig selv.

Marie: Ja (griner). Men ellers så er der da både noget græs at slå og nogle bede at luge og-

Inga: Jo, jo, men altså - det er jo også noget med oplevelse, ikke også, og man skal jo også indrette sig sådan, at man ikke er... Jeg kan godt lide det. Men det skal ikke være hele tiden.

Marie: Nej, nej, det er da rigtigt. Hva, og har du noget nede i drivhuset?

Inga: Ej, men det... Jo det har jeg, men...

Marie (voice-over): Du har lyttet til De Erfarne - fortællinger fra sidste del af arbejdslivet. Podcasten er produceret af mig, Marie Gorm Larsen, med hjælp fra Louise Folker, Aske Juul Lassen og Line Steen Bygballe. Podcastserien De Erfarne er en del af forskningsprojektet Seniorpraksis, som hører hjemme hos Center for Humanistisk Sundhedsforskning ved Københavns Universitet. Det her var tredje afsnit af podcastserien med fortællinger fra den sidste del af arbejdslivet. Du kan finde de andre afsnit og få mere viden om projektet på erfarne.ku.dk. Vi har fået støtte af Velliv Foreningen, og Jonas Frausing har lavet den fine musik. Vi vil gerne sige tusind tak til Ole, Jørgen, Inga, Ivan, Henrik, Lars og alle de andre, som har givet deres viden til projektet. Uden jer, ingen fortællinger.